

Κρόνος

Έκλεισε με θόρυβο η πόρτα πίσω του. Θα είχε αφήσει το παράθυρο της κουζίνας ανοιχτό, σκέφτηκε. Δεν είχε τον χρόνο όμως να γυρίσει. Σε πέντε λεπτά έπρεπε να βρίσκεται οπωσδήποτε στο γραφείο του, γιατί ακόμη και ένα λεπτό καθυστέρηση θα φαινόταν στην κάρτα που χτυπούσε κάθε πρωί, και θα μπορούσε να του στοιχίσει την απώλεια κάποιων χρημάτων ή το λιγότερο κάποιες μουρμούρες και ειρωνείες από τον διευθυντή του. Δούλευε στην μεγαλύτερη ασφαλιστική εταιρία της πόλης, στις "ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ-ΚΡΟΝΟΣ", με τον πολύ επεξηγηματικό υπότιτλο "εξασφαλισμένες εκ του ασφαλούς". Ευτυχώς η εταιρία ήταν πολύ κοντά στο σπίτι του, κι έτσι δεν έχανε και πολύ χρόνο.

Περπατούσε πολύ βιαστικά, προσπερνώντας συνήθως τους μπροστινούς διαβάτες, αλλά προς μεγάλη του έκπληξη τον πέρασε με ταχύτητα ένα ζευγάρι, αφήνοντας στ' αυτιά του κάποιες κουβέντες, πολύ μπερδεμένες. Δεν πρέπει να άκουσε καλά. Η πρώτη φράση ήταν "Αυτοί είναι οι στόχοι μου". Για τη φράση αυτή ήταν απόλυτα βέβαιος. Και μετά άκουσε "Ήρθε επιτέλους η ώρα για την ενδελέχεια μου". Η τελευταία λέξη ήταν πολύ ασαφής. Είπε "ενδελέχεια", δηλαδή αδιάπτωτη διάρκεια; Είπε "εντελέχεια"; δηλαδή τον αριστοτελικό όρο για τη μετάβαση από το εν δυνάμει ον στο εν ενεργεία ον, από την ύλη στη μορφή, τον όρο που σήμαινε την τελείωση μιας μορφής, το πέρασμα από την αρχική της δυνατότητα στο τέλος της, στον σκοπό της; Είπε "ανέχεια"; Είπε "απέχθεια";

Δεν έδειχνε και τόσο φτωχός για να είπτε ανέχεια, ούτε όμως και τόσο αηδιασμένος ή θυμωμένος για να είπτε απέχθεια. Απ' την άλλη όμως δεν είχε και τόσο "intellectuelle profile" για να χρησιμοποιούσε τόσο ακριβείς και ασυνήθιστους όρους, όπως "ενδελέχεια" ή "εντελέχεια".

Κι ενώ σκεφτόταν αυτά, μια γιγαντοαφίσα τράβηξε την προσοχή του. Ήταν μια γυναίκα ολόγυμνη, όρθια αλλά με λυγισμένα τα πόδια που μας κοίταζε (εμάς τους διαβάτες) κλαίγοντας. Το νεανικό της σώμα, ιδίως τα σφριγηλά της στήθη, δεν συμμετείχαν στη θλίψη της, αλλά αντίθετα έδιναν την εντύπωση μιας παρωδίας. Καθώς έκλαιγε, χύνονταν τα δάκρυα της σ' ένα ποτήρι πολύ παράξενο, που το κάτω μέρος του έμοιαζε με αλχημικό σιφόνι, στο οποίο κατακρημνίζονταν τα περιττά ιζήματα. Επρόκειτο για μια διαφήμιση για τα ποτήρια αυτόματου καθαρισμού νερού "ΥΔΑΡΑΓΝΕΣ". Δεν άργησε όμως να πάρει μες στη φαντασία του την προέκταση μιας ολοκληρωμένης αλχημικής εγκατάστασης, με σιφόνια, φίλτρα, σωλήνες, υδρίες, σκόνες, φυσούνια και πυρές διαφόρων μεγεθών και εντάσεων με μοναδικό σκοπό όχι απαραίτητα το χρυσάφι, αλλά σαφώς το τέλειο. Και η πορεία αυτή προς το τέλειο, η εντελέχεια αυτού του αλχημικού εργαστηρίου αρθρώθηκε μέσα του με τη μορφή μιας γυναίκας, της γυναίκας της αφίσας. Τα στήθη της αντιπροσώπευαν την αναρρίχηση της ζωής, και η σχισμή της, όμοια στη φαντασία του με την σχισμάδα του σιφωνίου, σήμαινε την καταβύθιση στο αρχέγονο είναι, όπου οι διακρίσεις έχαναν το νόημα τους.

Χωρίς να το καταλάβει είχε φτάσει μπροστά στην κρυστάλλινη πόρτα των "ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ-ΚΡΟΝΟΣ". Έκανε να την ανοίξει, αλλά η κίνηση του δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί. Ποιοι ήταν όλοι αυτοί εκεί μέσα;

Έβλεπε μες απ' το κρύσταλλο άλλους να παίζουν χαρτιά, άλλους να φρουρούν κάστρα, άλλους να φιλούν στο στόμα κάκτους, άλλους να σπάνε καρύδια, άλλους να αγωνίζονται να επαναφέρουν τον κεκλιμένο πύργο της Πίζας, άλλους να χτυπάνε ντέφια δίνοντας ρυθμό σε δυο μαύρες αρκούδες, άλλους να καταρρέουν από τα γέλια, άλλους να μαστιγώνονται και να τραβάνε τα μαλλιά τους, άλλους να διστάζουν, άλλους να

ρουθονίζουν, άλλους να βγάζουν τους κάλλους τους, άλλους να πετάνε υποβασταζόμενοι από αγγέλους, άλλους να ζητούν ελεημοσύνη, άλλους να στοχάζονται, άλλους να καθαρίζουν πατάτες, άλλους να παίζουν με βόλους, άλλους να εγχειρίζουν έναν πληγωμένο σκύλο, άλλους να ψάλλουν, άλλους να γαργαλάνε μία καρέκλα, άλλους να παρελαύνουν, άλλους να φωτίζουν με φακούς τη φλόγα στο τζάκι, άλλους να ποτίζουν μία βαλίτσα μέσα σε μια γλάστρα, άλλους να βάφουν με ροδόνηρο τα νύχια τους, άλλους να ξυρίζονται, άλλους να φωνάζουν "Βοανεργές", άλλους να διακηρύσσουν την πίστη τους στον βασιλέα, άλλους να διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους, άλλους να απαγγέλλουν την άρια του Δημοφάνους, άλλους να χτενίζονται, άλλους να διαβλέπουν, άλλους να πεινάνε, άλλους να τρώνε, άλλους να πυροβατούν (με τα παπούτσια βέβαια), άλλους να αναρωτιούνται, άλλους να συζητούν για την πολυεπίπεδη λογική του Διόδωρου του Κρόνου, άλλους να βρίθουν από οργή, άλλους να τινάζονται από πόνο ή και από ηδονή, άλλους να υπονοούν, άλλους να ξεβουλώνουν μια μπανιέρα, άλλους να μαθαίνουν σανσκριτικά, άλλους να χαμογελούν, άλλους να διυλίζουν μια μέλισσα, άλλους να καταπίνουν έναν ορνιθόρρυγχο, άλλους να σιγοτραγουδούν στη γλώσσα των φελάχων, άλλους να θυσιάζουν προς τιμήν του Άνουβι, άλλους να γνέφουν, άλλους να γνέθουν, άλλους να δοκιμάζουν "ακανθώδη κίναμμον" φτιαγμένο γιαχνί, άλλους να γαλουχούν, άλλους να τραβάνε το τομάρι ενός κουνουπιού, άλλους να απαγγέλλουν Blake, άλλους να ζυγίζονται, άλλους να ισχυρίζονται, άλλους να κατηγοριοποιούν τα πτηνά ανάλογα με τα ράμφη τους, άλλους να βήχουν, άλλους να διαλογίζονται, άλλους να λύνουν τον γόρδιο δεσμό, άλλους να διαλέγουν, άλλους να φτιάχνουν χόρτα, άλλους να διαποτίζουν το είναι τους με απαντοχή, άλλους να ερωτοτροπούν, άλλους να ορειβατούν, άλλους να κεραμουργούν, άλλους να υιοθετούν την άποψη του Άριου περί της φύσεως του θείου Λόγου ως κτίσματος, άλλους να ραδιουργούν, άλλους να ξεσκονίζουν τον πολυέλαιο της Notre Dame, άλλους να πεθαίνουν, άλλους να διακοσμούν, άλλους να τρώνε τσίχλα, άλλους να καθαρίζουν τα τζάμια, άλλους να περιφρονούν, άλλους να αρραβωνιάζονται με ανέμους, άλλους να ιχνηλατούν, άλλους να αντιστέκονται, άλλους να μαγνητίζουν ρινίσματα ξύλου, άλλους να αλείφονται με τη σκόνη των ευγενών ορέων, άλλους να παραμένουν, άλλους να καπνίζουν, άλλους να αναμοχλεύουν τα πάθη τους, άλλους να παριστάνουν, άλλους να ανασταίνουν ασβούς, άλλους να τυμβωρυχούν, άλλους να συμμετέχουν σε φιλανθρωπικά σωματεία, άλλους να είναι και άλλους να χ ρ ο ν ο τριβούν.

Όλα τα άντεξε, αλλά αυτό όχι. Δεν μπορούσε να βλέπει ανθρώπους να αφήνουν το χρόνο τους να κυλάει άσκοπα. Αυτό ήταν γι' αυτόν έγκλημα. Μπήκε μέσα, κατευθύνθηκε προς τον χ ρ ο ν ο τριβούντα, και του είπε με ύφος σοβαρό άμα και φθονερό.

"Δεν έχεις το δικαίωμα. Ο χ ρ ό ν ο ς δεν σου ανήκει".